

Vähemuse rõhuvast enamusest läbi aegade.

Dietrich Eckart, „Bolševism Moosesest Leninini. Kahekõne Adolf Hitleri ja minu vahel“. MTÜ La Colonia, Tartu 2012. Tõlkinud Greeger Eensalu.

Tegu on ühest küljest lapselikult lihtsa ja teisest küljest kuratlikult keerulise raamatuga. Kui keskenduda ainult raamatule ja kasutada tema taustaks tänaseid poliitkorrektseid seisukohti, siis näeme teost, mis koosneb „...ainult juutide kirumisest, mille käigus pilluvad mõlemad mehed ohtralt sõgedaid „pärlle““ nagu 30. augusti 2012. a. „Eesti Ekspressis“ kirjutas anonüümne retsensent. Teisalt pildus samasuguseid „sõgedaid „pärlle““ ka meie „peaaegu riigikiriku“ autoriteet Martin Luther oma teoses „Von den Jüden und ihren Lügen“, mida ei ole veel eesti keelde tõlgitud ja ilmselt ei tõlgitagi, sest kui üks väarikas vanem daam saab ühe teose autorit pärast tema üllitisega originaalkeeles (!) tutvumist õnnistada sõnadega „...see Luther oli üks kuradi ropp vanamees!“, siis peaks asi ka selge olema. Teisest küljest on kahekõne näol tegemist päris keerulise raamatuga, mis nõuab taustateadmisi ja pisut laiemat mõtlemist kui et "me ju kõik teame, et Hitler tappis..." ja "...me teame küll, milleni see viis...".

Tunnistan, et nägin selle raamatu lugemise ja mõistmisega ränka vaeva ja ega täielikult mõista ei suutnudki - taustateadmisi napib. Õigem oleks vast isegi öelda, et taustateadmisi peaaegu ei olegi, on taustasse suhtumine, mida õpetati koolis ja mis tänu ajaloo „dünaamilisele muutumisele“ kipub kohati muutuma ühekülgses ning loogikavaeseks.

Täna, kus kuuldavasti kooliprogrammi ajaloo osast Vana-Egiptust ja Mesopotaamiat valmistatakse välja viskama, on „Bolševism“ oma teisele poole kallutatusega provotseeriv ent ajaloohuvi virgutamise mõttes hädavajalik raamat. Tõsi, selle lugemiseks ja idiootlikult pimedate viha vältimiseks peab lugejal olema haridust, lisateadmisi, analüüsi- ning üldistusvõime ja loomulikult teadmistejanu. Samuti tuleb iga poole lehekülje järel endale üle korrata, mis aastal see dialoog aset leidis. Põhiküsimus oleks aga, mis sellise dialoogi põhjustas ajal, mil tulevase sõja selgroo murdumiseni oli jäänud terve inim põlv? Ja mis viis sõjani, mille võlgu enamik selles (ja ka eelmises sõjas) osalenud riike kindlale seltskonnale veel tänagi maksab? Anti ju aastail 1941–1945 abiprogrammiga „Lend-lease“ („Laena-rendi“) meeletus koguses relvastust, tehnikat ja muud abi 40 liitlasriigile kokku umbes 55 või koguni enama miljardi dollari väärtuses. See kraam pidi laenajatel, muide,

realiseerimiseks eelnevalt valmis olema. Kisub nagu vandenõuteooriaks ent Moskva nõustus esimest korda Washingtonile midagi maksuma alles 1973. aastal, britid kohustusid 1950. aastal sõjalaenu tagastama 50 aasta jooksul ent kuna esimese kuue aasta jooksul ei suutnud nad maksta midagi, siis saavutati tulemus alles 2006. a. lõpus. Muide, oma Esimese maailmasõja võlad maksis Ühendriikidele (või Föderaalreservile?) 1956. aastaks ära Soome. Pärast Teist maailmasõda Marshalli plaaniga saadud abi maksis pankadele tagasi vaid Lääne-Saksamaa. Nendele võlgadele jälile saamine ei ole kerge töö, aga võlgade lõplikud kustutamised imbuvad siiski ka ajakirjanduse.

Keda ja mida kaevavad ning kiruvad „Bolševismis“ Hitler ja Eckart? Juute? Kui nad kiruvad juute, siis keda konkreetselt ja kas on tegu rahvusega? Usutunnistusega? Millegi muuga? Piibli on nad põhjalikult ette võtnud ja olgu siis tegu Joosepi või Moosesega – ühed juudid kõik! Kuigi - kvartalileht „Jewish Voice“ vahendas käesoleva aasta suvel avastatud kirja, milles Hitler soovis juut Erich Hessi tagakiusamise eest kaitsta, sest nad olid Esimeses maailmasõjas samas üksuses teeninud. Hess suri 1983. aastal. Seega ei ole ikka nagu päriselt ühed juudid kõik. Ja kuhu lahterdada Göringi röögatus, „kes minu staabis on juut, seda otsustan mina“? Millist nähtust ta siis juudi all silmas pidas? Ja kuidas mõista Gesetz zum Schutze des deutschen Blutes und der deutschen Ehre. Vom 15. September 1935. seaduse § 4 (2) Dagegen ist ihnen das Zeigen der jüdischen Farben gestattet. Die Ausübung dieser Befugnis steht unter staatlichem Schutz, või Gesetz zur Wiederherstellung des Berufsbeamtentums. Vom 7. April 1933. Seaduse § 3 (1) Beamte, die nicht arischer Abstammung sind, sind in den Ruhestand (§§ 8 ff.) zu versetzen; soweit es sich um Ehrenbeamte handelt, sind sie aus dem Amtsverhältnis zu entlassen. (2) Abs. 1 gilt nicht für Beamte, die bereits seit dem 1. August 1914 Beamte gewesen sind oder die im Weltkrieg an der Front für das Deutsche Reich oder für seine Verbündeten gekämpft haben oder deren Vater oder Söhne im Weltkrieg gefallen sind. Weitere Ausnahmen können der Reichsminister des Innern im Einvernehmen mit dem zuständigen Fachminister oder die obersten Landesbehörden für Beamte im Ausland zulassen?

Sama primitiivne on tänane üheülbaline lähenemine et „kõik araablased on terroristid ja nigeerlased petised“. Piisab vaid oma silmaga näha araabiamaid või tänast Abujat Nigeerias kui teie maailmapilt vastandub siinkehtivale tõele, mida oleks õigem nimetada ametlikuks seisukohaks. Ent justnimelt siinkehtiva tõega

õhutatakse vaenu riikide ja rahvaste vahel, kasutades selleks täiesti stalinlikult Hollywoodi filme, et inimesed „oma silmaga näeksid kogu seda õudust“, kallutatud uudiseid, mis on „mittemidagiütlevas käändes“ ning inimeste orjameelset mõistmatust. Orjameelse all pean silmas perspektiivi puudumist. Meil ei saa ju olla lootust helgele tulevikule kui meid ähvardab terrorismioht! Muide, meid meie tolerantsuses ähvardavat ka tulnukad. Ega austatud Einar Laigna asjata ütlenud, et eestlased (laiemalt ta ette ei võtnud) ei saa usust aru ja peaksid nendes küsimustes üldse vait olema.

Kitsamalt võttes kehtib see lause ka „Bolševismi“ kohta, kus rebitakse niigi mitu omaaegset „glavlitti“ läbinud Piiblist välja sündmusi ning kasutatakse neid omatahtsi oma teooria kinnituseks (printsibi mõistmiseks on esitatud näited siiski hädavajalikud). See kehtib ka eesti rahva kohta, kellele kõiksuse olemuse ning seoste mõistmise asemel kiriku(algklassi)õpetaja animeeritud koomiksmuinasjutte esitab, mida siis „head lambukesed“ oma mõtlemisarguses sõna-sõnalt uskuma ja lahtimõtestama/olustikulistuma peavad. Laiemas mõttes (vabandan oma küündimatuse pärast hr. Laigna ees juba ette ning õigustan end vaid sellega, et ma vähemalt püüan) on aga tegu kaunis sisutühjade poolkohustuslike rituaalide/reflekside kinnistamisega. Liiga paljudest omal ammusel ajal mõttetegevuse tulemusel välja arenenud asjalikest ning sisukatest kommetest on jäänud vaid tühi kest. Näidetena olgu selleks siis kasvõi seosed lihavõttejänes-Jeesus-tibu-värvitud muna või Jõuluvana-Jeesus-salmide lugemine ühes vitsahirmuga kingi nimel-Näärisk jne. Loomulikult võib neil päevadel käia ka kirikus ning kuulata raamatust maha loetud koomiksjutlust „asjakohaste“ näidetega ning karaokelikult kaasa laulda, ent SISU?! Kas SISU käib tõesti mingite salateadmiste valda nagu... vandenõuteooriad?

Tarkus algavat asjade nimetamisest õigete nimedega. Arvan, et tol kaugel ajal ei saanud ka Hitler ja Eckart asja sisule seetõttu päriselt pihta, et käsitlesid teemat liiga sõna-sõnalt ning takerdusid detailidesse; võimalik, et need nähtused, mida nad käsitlesid, olid tõesti seotud judaismiga, mida peeti just juutide põhitunnuseks, ent kas nende üldistus ühise nimetaja alla oli õige? Teosest: „Noh,“ pilgutasin ma silmi, „võib-olla olid hoopis nemad targad. Ma mõtlen: nii targad, et olla piisavalt targad olla mitte targad. Meenuta Lutherit! „Juutidel meeldib oma asju ajada kahtlaselt ja teha mitte midagi kindlat /---/“ Siin jääb ju autor juudi määratlemisega hätta ning tugineb „...võib-olla Lutherile“.

Jõudes tagasi pealkirjajärgse teema juurde tuleb tahes tahtmata tõdeda, et põhjalikud sotsiaalsed, poliitilised, kultuurilised ja tehnoloogilised muutused eelmisel XX sajandil, mis nagu ei kunagi varem muutsid maailma, polnud juhuslikud. Niisamuti ei olnud juhuslikud ega ajaloo „tööõnnetused“ ka kumbki maailmasõda, kommunism, liiatigi veel Adolf Hitleri Kolmas Riik.

Esimene maailmasõda oli hullumeelsus sellepärast, et see möllas stiihiliselt kõikjal ja temas ei olnud midagi käegakatsutavat. Polnud kangelasi ega kaabakaid, keegi polnud süüdi ja igaüks oli süüdlane, keegi ei tahtnud sõda, aga kõik tahtsid sõdida. Teisel maailmasõjal oli seevastu mõte. Võrreldes esimest ilmasõda sõjaga Kolmanda Riigi vastu, peeti viimast legitiimseks ristsõjaks inimkonna moraali ja tsivilisatsiooni nimel. Kas sama ülesannet täitsid ka prantslaste „juriidiline puhastus“, 1945-1946. a. juudipogrommid Poolas, Hiina kultuuri revolutsioon oma üle inimõiguste käiva surnute arvuga ja Gulagi arhipelaag? Kõik sündis ju mingi ideoloogia, majandusliku huvi ja loomulikult vabaduse, demokraatia ja helgema tuleviku nimel. Või olid need mõeldud Uue Maailmakorra lähemale toomiseks Pentagoni märgi all? Nõnda kõneles Nietzsche Zarathustra: „...ja kes tahab olla hea ja kurja looja, see peab kõigepealt hävitaja olema ja väärtusi purustama. Sest, ülima kurjuse juurde kuulub ka ülim headus.“

Hitler leidis Piiblist järgmised read: „Mina kihutan egiptlased egiptlaste vastu ja nad sõdivad isekeskis, sõber sõbra vastu, linn linna vastu, kuningriik kuningriigi vastu. Egiptuse vaim satub segadusse ja ma eksitan tema nõu; siis nad küsitlevad ebajumalaid ja lausujaid, posijaid ja teadmamehi.“. Ehkki eesti- ja saksakeelne Piibli tõlge väidetavalt oluliselt erinevad, on ametlik kirja pandud seisukoht eesti keeles just niisugune. Jääb vaid küsida, kes/mis kihutas kunagi ammu egiptlased egiptlaste vastu, mitte väga ammu eurooplased eurooplaste vastu ning nüüd hiljuti liibüalased liibüalaste vastu, iraaklased iraaklaste vastu jne, ja – kes nn. headele appi tõttas? Pärast saadud „abi“ tekkinud võlgadest ning kohustustest ei tea ma muidugi midagi, mis ei välista nende olemasolu. Ehk saavad meie järeltulijad mitme-setme inimpõlve pärast koguni teada, et Liibüa ja teisedki „maksid viimase osa oma Vabadussõdade võlast“.

Ametlik ajalookäsitlus seisab täna, enam kui kolm inimpõlve pärast Kolmanda Riigi lõppu, endiselt, nagu ka enne seda, nõutult saksa natsionaalsotsialismi ja eelkõige Adolf Hitleri fenomeni ees ja küsib endalt

retooriliselt, kuidas sai midagi niisugust Goethe, Kanti ja Beethoveni sünnimaal võimalik olla ja on samas ise sunnitud seda liikumist ja maailmavaadet puudutavatele küsimustele paremal juhul abitult „irratsionaalsuse“, „massipsühoosikunsti“, „defineerimatusega“ vaid näiliselt vastama. Ja seda seetõttu, et mingil seniteadmata põhjusel on ametlik ajalugu vaid arglikult julgenud puudutada Kolmanda Riigi okultistlik-esoteerilisi juuri. Kuigi pole vähimatki kahtlust, et spetsiifilisel saksa fašismist, natsionalismist, hitlerismist või kuidas iganes seda Thule Ordust lahku löönud liikumist ka nimetatakse, arenes midagi, millel oli itaalia fašismi, natsionalismi ja sotsialismiga väga vähe ühist. Ega asjata ei öelnud süüdistaja Airey Neave Nürnbergi protsessil, et liitlaste kohtunikud olid vägagi teadlikud Kolmanda Riigi okultistlikust taustast, aga nad vaikisid sihilikult. Küsimusele, miks see nii oli, tasuks vastust otsida.

„Bolševimist“ loeme: „Ütle mulle,“ katkestasin teda siinkohal, „kas sa pead juuti natsionaalseks või internatsionaalseks?“ „Ei üheks ega teiseks,“ oli vastus. „Tunda internatsionaalselt tähendab tahta kogu maailmale samamoodi head nagu iseendale. Kui maailm oleks selline, oleks tore. /---/ See tunne on juudil aga sünnipäraselt puudulik.“ Kellest/millest on jutt, keda/mida võiks siin kujundlikult märkida sõna „juut“, kellel/millel ei ole rahvust? Usun, et lugeja teab vastust – see on kapital. Muide, 1956. aastaks oma võla maksnud Soome alustas oma majanduse taastamist mitte välisinvestorite meelitamisest nagu Eestis seda ikka veel teeme ja endid selle eest kiidame, vaid hakkas ise tootma peaaegu kõike, mis riigi taastamiseks ja rahvuse arenguks vajalik; „oleks Soome omal ajal...“-varianti me siinkohal ei vaatle.

Järgmine katke: „Millal nähti Šveitsis, Inglismaal, Hollandis, Prantsusmaal, Skandinaavias tükki kulda?“ küsisin ma, „1922. aasta lõpus ei näinud ma ringluses mitte ühtki tükki, ainult paberit nagu meil. Ja nii on kogu maailmas. Iga välismaalane kinnitab seda. Me olime kenakesti rumalad, kui andsime kulla Riigipangale. Oleks hulga mõttekam olnud see kohe /---/ viia.“ Kas ei kõla aktuaalselt? Loomulikult võivad meie tänased vasalljuhid hoogsalt selgitada kui rumalad me oleme kui nii mõtleme. Ja rumalad me olemegi, sest me ei nõua ühehäälselt: „Harige meid siis! Viige need „salateadmised“, mille üle te kiiresti, konfidentsiaalselt ja võõras keeles aru peate, meie koolide programmidesse!“

Ja veel: „Seega ei natsionaalne ega internatsionaalne,“ kinnitasin ma. „Aga mis ta siis on?“ „Tavaliste mõistete põhjal,“ kehtitas ta õlgu, „ei saa seda määrata, üks ülemaailmne liigkasuvõtmine, kord aeglane, kord galopeeriv. Kõikjal ta imeb ja imeb. Alguses upsaka ülekülluse, lõpuks kuivanud mahlad. Nähtavale ilmunud sionism on selle lähtepunkt. Ta on varjatult seotud hiiglasliku kasvajaga. Vastuoludest pole märkigi.“ Kas ei kirjutanud samadest asjadest ka Karl Marx kapitali kontsentratsiooni kirjeldades? Muide, kapitali kontsentratsiooni pidurdamatus tingib selle, et ühel hetkel peab kapital hakkama iseenda elus hoidmiseks iseennast sööma ja siis ongi käes lõpp, „eliidi“ suurpuhastus, rahamassi meeletu koondumine ja võimetus seda rakendada; samal ajal on „pööbel“ ilmselt üle läinud rahavabale naturaalmajandusele.

Eesti Vabariigis on vähemalt kaks korda hävitatud raamatuid. Nendel kahel korral oli tegu „Siioni tarkade protokollide“ kordustrukkidega arhailises ning raskestimõistetavas keeles. Nõmme Raadio toimetiste all avaldasime teose kolmandat korda, asendades selles 'juudid' ja 'gooid' neutraalsemate sõnadega nagu 'meie' ja 'nemad'. Pahandust ei tulnud ning teos on praegugi raamatupoodides saadaval. „Poliitiliselt korrektsest“ eksemplarist loeme: „Inimene tuleb igal hinna eest maa küljest eraldada. Parim vahend selleks on maamaksu tõstmine ja maa koormamine võlgadega. Nii hoitakse maapidamine raskendatud olukorras. Aristokraadid, kes pärijatena ei oska leppida vähesega, kaovad ruttu. Samal ajal tuleb energiliselt toetada kaubandust ja tööstust, aga peamiselt liberaalset turumajandust, mille ülesandeks on olla vastukaaluks tööstusele. /---/ On vaja, et tööstus imeks tööjõu ja kapitali maalt välja ja liberaalse turumajanduse kaudu annaks meile kogu maailma raha ning heidaks sel teel kõik inimesed proletaarlaste ridadesse.“ Kas ei kinnita see sama? Kas on tegu „juutide“ plaaniga, milles agaralt osalevad ka EV vasalljuhid? EI! Tegumise on rahvusvahelise kapitaliga, mille puhul peaks eelnevale toetudes küsima: kas on parem kui kapital on natsionaalne või kui ta on internatsionaalne?

Teema kokkuvõtteks: Hitler ja Eckart otsisid süüdlast ning nende järeltus ei olnud tänaste teadmiste valguses päris õige, sest eeldused ei olnud täpsed. Sama kehtib ka seisukoha „araabiamaad on ettearvamatud“ kohta. Võõrkeelseid tekste, olgu või rahvusvahelisi lepinguid, ei saa õigesti mõista ülitäpsete tõlgete alusel, tekste tuleb mõista pigem kultuurilises kontekstis, aga see oskus on meil tänu puudulikele taustateadmistele pärsitud, mis muidugi ei tähenda, et nimetatud

teadmisi raamatute lugemisega täiendada ei saa. Naljaga pooleks või veerandiks lisaksin, et raamatud ei ole meil veel varustatud kohustusliku sildiga: „Tõeministerium hoiatab: raamatute lugemine võib tekitada alternatiivseid seisukohti ja mõtlemisvõime arengut!“ kuigi vähemalt kahe raamatu tiraažid siiski konfiskeeriti ning hävitati vaatamata otsese seadusliku aluse puudumisele.

Kapitali kontsentratsioon allub pigem looduseadustele kui vandenõule; tõsi, ka „kiiresti, konfidentsiaalselt ja võõras keeles“ peetud läbirääkimistele, mis siiski ei ole põhjus vaid vahend. Küsin retooriliselt: kas need, kes vabaduse, demokraatia ning liberaalse turumajanduse egiidi all on viinud eesti rahva ja Eesti Vabariigi võlgadesse, on rohkem eestlased või kes? Siit ka soovitus „Bolševismi“ lugejatele. Tehke nii nagu mina tegin „Siioni tarkades“ ja asendage sõna ’juut’ sõnaga ’nemad’ – vastandab see ju nähtust mõistusega sama hästi, aga ei muutu isiklikuks. Hiljem võite ka mõne enda jaoks täpsema vaste leida. Ei maksa unustada, et enamus tänapäeva nn. juute on tulnud hoopis kasaaride aladelt ja Jeruusalemmaga ei ole neil päritolult midagi pistmist (You will find that approximately 90% of people in the world today who call themselves Jews are actually Khazars, or as they like to be known, Ashkenazi Jews. The History of the House of Rothschild by Andrew Hitchcock).

Üks on aga kindel, teadmiste omandamise nimel tasub maailmapilti arendaval inimesel „Bolševismi“ lugeda küll ja selle võimaluse eest Greegerile suur tänu! Kas sellest ka kuuldemängu saaks, ei julge öelda, aga mõne teatri kammersaalis oleks see heade, haritud ja tarkade näitlejatega etendatult tõeline maiuspala samasugustele ja vast pitsi konjakit võtnud teatrigurmaanidele.

Margus Lepa